

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Krawiec
Sędziowie:	SSA Witold Franckiewicz (spr.) SSA Wojciech Kociubiński
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2013 r.

rozpoznał sprawę **M. S. (1)**

oskarżonego z 189a § 1 k.k. i art.189§ 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 204 § 1 k.k. i art. 278§ 2 k.k.

J. K.

oskarżonego z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., art. 198 k.k. w zw. z art. 64§ 1 k.k. i art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 30 lipca 2013 r. sygn. akt III K 77/12

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. S. (1)

w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku w ten sposób, że eliminuje sformułowanie „za 3000 zł” zaś podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności z art. 189 a § 1 k.k. uzupełnia o przepis art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. i na podstawie powyższych przepisów wymierza oskarżonemu karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, stwierdzając, iż na podstawie art.575 § 1 k.p.k. wymierzona kara łączna pozbawienia wolności w punkcie VII części dyspozytywnej - utraciła moc,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. S. (1) utrzymuje w mocy,

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu M. S. (1) karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet - na podstawie art. 63 § 1 k.k. - okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 28 lutego 2012 roku do dnia 3 lipca 2013 roku,

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. K.

w punkcie V części dyspozytywnej w ten sposób, że podstawę wymiaru kary pozbawienia wolności z art. 189 a § 1 k.k. uzupełnia o przepis art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 k.k. i na podstawie powyższych przepisów wymierza oskarżonemu karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 26 kwietnia 2012 roku do dnia 17 maja 2013 roku,

V. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. K. utrzymuje w mocy;

VI. zasądza od oskarżonych M. S. (1) i J. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki związane z postępowaniem odwoławczym oraz wymierza im opłaty za obie instancje po 300 zł.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 30 lipca 2013 roku – sygn. akt: III K 77/12 orzekł:

1. **oskarżonego M. S. (1)** uznał za winnego tego, że w dniach od 17 lutego 2012 roku do 28 lutego 2012 roku w P., rejonu (...), dopuścił się handlu ludźmi, w ten sposób, że przyjął B. S. za kwotę 3.000 zł od J. K., a następnie przechowywał ją w mieszkaniu przy ul. (...)/ oraz (...)/(...) uniemożliwiając jej opuszczenie mieszkania, z zastosowaniem podstępny oraz wyzyskania błędu w celu jej wykorzystania w prostytucji i innych formach seksualnego wykorzystania, pozbawiając ją tym samym wolności, czym działał na szkodę w/w, - **tj. czynu z art. 189a § 1 k.k.**, i za to na podstawie art. 189a § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności.

2. oskarżonego M. S. (1) uznał za winnego tego, że w dniach od 17 lutego 2012 roku do 28 lutego 2012 roku w P., rejonu (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ułatwiał B. S. uprawianie prostytucji, - **tj. czynu z art. 204 § 1 k.k.**, i za to na podstawie art. 204 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

3. oskarżonego M. S. (1) uznał za winnego tego, że w dniu 28 lutego 2012 roku w P., rejonu (...), posiadał zainstalowany w dniu 23 listopada 2011 roku na twardym dysku należącego do niego komputera, w celu uzyskania korzyści majątkowej, bez zgody osoby uprawnionej, z naruszeniem praw autorskich, program komputerowy: M. W. (...) P. wartości 895 zł na szkodę Agencji (...), na podstawie pełnomocnictwa od (...), **tj. czynu z art. 278 § 2 k.k.** i za to na podstawie art. 278 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

4. oskarżonego M. S. (1) uniewinnił od popełnienia czynu z art. 198 k.k. (czyn opisany w pkt II części wstępnej wyroku).

5. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. S. (1) karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na poczet kary łącznej okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 28 lutego 2012 roku do dnia 3 lipca 2013 roku.

6. **oskarżonego J. K.** uznał za winnego tego, że w dniach od 12 lutego 2012 roku do 17 lutego 2012 roku w L. oraz na trasie pomiędzy L. a P., rejonu (...), dopuścił się handlu ludźmi, w ten sposób, że przekazał B. M. S. z zastosowaniem podstępny oraz wyzyskania błędu w celu wykorzystania w prostytucji i innych formach seksualnego wykorzystania, czym działał na szkodę w/w, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 10.04.2006 r., sygn. akt: II K 308/04 za czyn z art. 191 § 1 k.k., art. 204 § 2 k.k. i art. 282 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 7.01.2006 r. do 3.10.2007 r. - **tj. czynu z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.**, i za to na podstawie art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. okres tymczasowego aresztowania od dnia 26 kwietnia 2012 roku do dnia 17 maja 2013 roku.

7. uniewinnił oskarżonego J. K. od popełnienia zarzucanych mu przestępstw opisanych w pkt II części wstępnej wyroku z art. 245 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i w pkt III części wstępnej wyroku z art. 198 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

8. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym nie wymierzył im opłat.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) zaskarżył wyrok w zakresie pkt I, II, III, VII części dyspozytywnej wyroku i na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na jego treść, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. (pkt 1a, b, c apelacji, k. 1211-1211 verte).
2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, a wynikający z wadliwej oceny dowodów (pkt 2 a-h apelacji – k. 1211 verte – 1212 verte),

w n o s z ą c:

o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. S. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów;

ewentualnie:

o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy w celu ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego J. K. zaskarżył wyrok w zakresie przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w pkt V części dyspozytywnej wyroku, zarzucając:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na dowolnej ocenie materiału dowodowego wbrew regułom dowodzenia w procesie karnym oraz wbrew wskazaniom doświadczenia życiowego i zasadom logicznego rozumowania, nie uwzględnieniu zasady domniemania niewinności i rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego, co spowodowało, że wyrok jest wewnętrznie sprzeczny, nie bazuje na obiektywnym materiale dowodowym, a ponadto uznanie zachowania oskarżonego J. K. za wyczerpujące ustawowe znamion przestępstwa z art. 189a § 1 k.k., nastąpiło pomimo oczywistego braku możliwości dokonania takiej subsumpcji, a tym samym zapadłe wobec w/w oskarżonego orzeczenie jest niesłuszne,

w n o s z ą c:

o uniewinnienie oskarżonego J. K. od popełnienia czynu przypisanego w pkt V wyroku,

ewentualnie:

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy celem ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej we Wrocławiu na rozprawie odwoławczej wniósł o nie uwzględnienie apelacji oskarżonych i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacje obrońców oskarżonych zasługiwały na częściowe uwzględnienie.

Zarzut zawarty w pkt 1 apelacji, tj. obrazy przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. – okazał się w zasadniczej części nietrafny.

Apelujący zarzucił Sądowi I instancji dokonanie oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych M. S. (1) i J. K. oraz zeznań pokrzywdzonej B. S., a także wymienionych w pkt 1a apelacji świadków – z przekroczeniem granic

zasady swobodnej oceny dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do dokonania błędnych ustaleń faktycznych i przypisania oskarżonym sprawstwa w zakresie przestępstwa z art. 189a § 1 k.k.

Z powyższym zarzutem nie sposób jest zgodzić się. Sąd Okręgowy zasadnie wskazał w pisemnym uzasadnieniu wyroku (str. 14), iż najistotniejszym dowodem w sprawie są zeznania pokrzywdzonej B. S. z uwagi na charakter popełnionego przestępstwa tzw. handlu ludźmi zawartego w przepisie art. 189a § 1 k.k. Sąd I instancji dokonał szczegółowej oceny zeznań pokrzywdzonej (str. 14-15 pisemnego uzasadnienia wyroku), zasadnie wskazując, iż pokrzywdzona B. S. w złożonych zeznaniach szczegółowo przedstawiła fakty zarówno co do rzeczywistego przebiegu zdarzeń, jak też przedstawiła swoją osobę w niekorzystnej dla niej ocenie, zwłaszcza w zakresie trudnienia się prostytutką, zanim poznała oskarżonych, jak również powróciła do tego procederu podczas toczącego się postępowania karnego. Przekonuje to o szczerości zeznań, w których nie starała się przedstawiać własnej osoby w korzystnych okolicznościach. Nie obciążała również oskarżonych, ponad rzeczywiste zdarzenia, skoro zeznała, że oskarżony M. S. (1) nie stosował wobec niej przemocy. Zeznała, że oskarżony zamykał drzwi do mieszkania, które nie mogła opuszczać bez zgody i wiedzy oskarżonego M. S. (1).

Ocena zeznań B. S., dokonana przez Sąd, nastąpiła po uzyskaniu dowodu w postaci opinii złożonej przez biegłą z zakresu psychologii, co do zdolności postrzegania zdarzeń przez pokrzywdzoną, a następnie ich odtwarzania (t. III, k. 438-441). Powyższy proces nie został zakłócony, pomimo stwierdzonej u pokrzywdzonej sprawności intelektualnej na pograniczu normy oraz obniżonej sprawności w myśleniu przyczynowo-skutkowym, nie wykazała również tendencji do konfabulacji. Sąd I instancji, realizując zasadę bezpośredniości, na rozprawie miał obiektywną możliwość dokonania oceny dowodu w postaci zeznań B. S., po wysłuchaniu opinii biegłej z zakresu psychologii. Przedstawioną ocenę dowodu, Sąd oparł nie tylko na bezpośrednim kontakcie na rozprawie z pokrzywdzoną ale podkreślił, że zeznania B. S. znajdują wsparcie również w innych dowodach. Do nich zaliczył zeznania świadków, a szczególności B. J. wraz z otrzymywanymi od niego i wysyłanymi przez świadka do pokrzywdzonej sms-ami, ale także zeznania I. S., M. S. (2), R. S., M. K., K. K., M. S. (3) i częściowo S. R.. Oprócz wskazanych wyżej dowodów pochodzących ze źródeł osobowych, ocena zeznań pokrzywdzonej nastąpiła w zestawieniu z dowodami w postaci zabezpieczonych wizytówek w mieszkaniu wynajmowanym przez oskarżonego M. S. (1) oraz nagrań w telefonie komórkowym z odbywanego stosunku oralnego pokrzywdzonej z oskarżonym M. S. (1).

Powyższe dowody zostały poddane ocenie Sądu I instancji w kontekście wiarygodności zeznań pokrzywdzonej.

Wiarygodności zeznań pokrzywdzonej co do zachowań wobec niej oskarżonych, nie podważa, nie kwestionowany przez nią fakt, zamieszczania (samodzielnie lub za pomocą znajomych) w lokalnych gazetach i na portalach internetowych ogłoszeń o treści jednoznacznie wskazujących a na to, że świadczyła usługi seksualne za pieniądze. Była to dla niej forma pozyskiwania środków niezbędnych na swoje utrzymanie. Miała przy tym świadomość, że takie postępowanie nie było akceptowane przez członków rodziny, stąd też nie ujawniała przed nimi procederu, którym trudniła się. Tym należy wytłumaczyć, że wyjeżdżając z L. do P. wraz z oskarżonymi, nie powiedziała prawdy, mówiąc że jedzie do W. opiekować się dzieckiem. Nie powiedziała, że zaproponowano jej pracę barmanki, gdyż jej matka, uważała, że tego typu praca związana jest ze świadczeniem usług seksualnych.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) nie przedstawił przekonujących argumentów, które podważyłyby w skuteczny sposób, dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodu w postaci zeznań pokrzywdzonej. Nie wskazał, w jakim zakresie granice swobodnej oceny dowodu zostały przez Sąd przekroczone.

W zakresie przypisania oskarżonym sprawstwa przestępstwa tzw. „handlu ludźmi” z art. 189a § 1 k.k., istotną jest kwestia zapłacenia oskarżonemu J. K. przez oskarżonego M. S. (1) pieniędzy – w wysokości 3.000 zł za przekazanie pokrzywdzonej B. S.. Powyższa kwestia stała się przedmiotem zarzutu apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1) (pkt 1b) oraz obrońcy oskarżonego J. K..

Rozstrzygając powyższe zarzuty, należy stwierdzić, że Sąd Okręgowy, przypisując oskarżonemu M. S. (1) sprawstwo w zakresie czynu z art. 189a § 1 k.k. w pkt I części dyspozytywnej, powielił zarzut opisany w pkt I części wstępnej wyroku (poprzednio w akcie oskarżenia), w którym zawarto stwierdzenie: „przyjął B. S. za kwotę 3.000 zł od J. K.”. Natomiast

prokurator nie zarzucił oskarżonemu J. K., że otrzymał od oskarżonego M. S. (1) pieniądze – 3.000 zł w zamian za B. S. (pkt I części wstępnej wyroku dot. J. K.).

Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że w części ustalającej stan faktyczny, nie zostały zawarte ustalenia, co do wręczenia pieniędzy pomiędzy oskarżonymi za pokrzywdzoną B. S..

Na stronie 16 pisemnego uzasadnienia wyroku, w części dotyczącej oceny dowodów, znajdują się stwierdzenia:

...”wprawdzie jedynym bezpośrednim dowodem na to, że transakcja taka miała pomiędzy oskarżonymi miejsce, są zeznania samej pokrzywdzonej, w których podała ona, że M. S. (1) poinformował ją, że zapłacił za nią 3.000 zł, to jednak analiza następujących po sobie wydarzeń pozwala na ustalenie, że rzeczywiście miało to miejsce ...”.

Odnosząc się do powyższej oceny, nie zaś ustaleń, należy podnieść, że zeznania pokrzywdzonej nie stanowią „jedynego bezpośredniego dowodu”, skoro B. S. nie zeznawała, zarówno w postępowaniu przygotowawczym ani sądowym, aby była bezpośrednim świadkiem wręczenia za nią pieniędzy. W żadnym zatem razie jej zeznania nie mogą stanowić „dowodu bezpośredniego”, dotyczącego wręczenia pieniędzy. Ponadto niezrozumiałe jest, jakie „wydarzenia” pozwalałyby na ustalenie, że rzeczywiście miało to miejsce. Sąd nie wskazał na dowody, które miałyby przekonywać, że fakt taki zaistniał, nie precyzując w jakich okolicznościach i kiedy to nastąpiło. Sąd pominął, że wypowiedź oskarżonego M. S. (1) nastąpić miała w sytuacji, gdy był on nietrzeźwy, a ponadto Sąd nie poddał analizie, czy w tym czasie oskarżony dysponował powyższą sumą pieniędzy.

Ponadto należy wskazać na dalsze sformułowanie zawarte w pisemnym uzasadnieniu wyroku (w części dotyczącej oceny dowodów na str. 16):

...”logiczne i zgodne z doświadczeniem z podobnych spraw są również przedstawione przez B. S. okoliczności, w jakich M. S. (1) miał jej powiedzieć, że zapłacił za nią 3.000 zł. Chodziło mianowicie o to, że poniósł on wydatki związane z nabyciem pokrzywdzonej, które musi ona odpracować świadcząc usługi seksualne ...”.

Powyższe sformułowanie stanowi zaprzeczenie przedstawionej wcześniej tezy, że „zapłacił za nią 3.000 zł”, gdyż Sąd podniósł, że 3.000 zł stanowiąc „wydatki związane z nabyciem pokrzywdzonej”. Należy zważyć, że oskarżony M. S. (1) zapłacił za wynajem mieszkania 1.600 zł, stąd nie można wykluczyć, że powyższa opłata stanowiła „wydatek” - o którym wyżej jest mowa.

Zważyć należy, że poza zeznaniami B. S. dotyczących pieniędzy, za jej nabycie, brak jest jakichkolwiek przekonujących dowodów, że pieniądze w rzeczywistości zostały wypłacone. Logika i doświadczenie życiowe – na które powołał się Sąd I instancji stanowią, że za skontaktowanie B. S. z oskarżonym M. S. (1), tenże nie wypłaciłby 3.000 zł J. K., zwłaszcza że nie dysponował taką gotówką, nie posiadał stałego dochodu, zaś ogłoszenie o świadczeniu usług seksualnych było powszechnie dostępne, również dla oskarżonego M. S. (1).

Znamienny jest brak konsekwencji oskarżyciela publicznego, który powyższe zachowanie – istotne dla bytu przestępstwa z art. 189a § 1 k.k. – zarzucił jedynie M. S. (1), czego nie uczynił wobec oskarżonego J. K..

Wobec nie dających usunąć się wątpliwości, Sąd Apelacyjny wyeliminował z opisu przypisanego oskarżonemu M. S. (1) (pkt I części wstępnej wyroku) przyjęcie 3.000 zł od oskarżonego J. K.. Rola oskarżonego J. K. polegała na skontaktowaniu B. S. z oskarżonym M. S. (1) i jej przekazaniu, przy jednoczesnym wprowadzeniu w błąd co do charakteru jej pracy, będącej przekonanej o świadczeniu pracy barmanki.

W tej części apelacji obrońców oskarżonych M. S. (1) i J. K. zasługiwały na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny wyeliminował zatem przyjęcie B. S. za 3.000 zł od J. K.. Pozostaje kwestia „przyjęcia” B. S. w rozumieniu przepisu art. 115 § 22 k.k., stanowiące ustawowe znamię czynu z art. 189a §1 k.k. przypisanego zarówno oskarżonemu M. S. (4), jak też oskarżonemu J. K.. Z jednej strony bowiem należy rozważyć, czy nastąpiło „przekazanie” przez oskarżonego J. K. pokrzywdzonej oskarżonemu M. S. (1), zaś z jego strony miałyby nastąpić „przyjęcie”, które nie musi być odpłatne.

Odwołując się do słownikowego znaczenia pojęć charakteryzujących zachowania składające się na definicję handlu ludźmi, należy przyjąć, że „przekazywanie” to dawanie komuś czegoś do dalszego dysponowania, zaś „przyjmowanie” to branie tego, co dawane, zapewnienie schronienia, udostępnianie pomieszczenia, zatrudnianie kogoś, dawanie komuś jakiejś pracy. Żadne z wymienionych wyżej pojęć, samo w sobie nie oddaje zdecydowanie pejoratywnego zabarwienia, jakie wiąże się z procederem handlu ludźmi.

Przepis art. 115 § 22 k.k. charakteryzuje sposób zachowania sprawcy jako związany z wymienionymi tamże czynnościami.

Odnosząc powyższe definicje do realiów rozpoznawanej sprawy, należy wskazać, że z ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że oskarżony M. S. (1) zrealizował ustawowe znamiona określone w art. 115 § 22 k.k. poprzez przyjęcie pokrzywdzonej związane z:

- a) umożliwieniem pokrzywdzonej opuszczenia mieszkania,
- b) stosowaniem podstępu wobec pokrzywdzonej,
- c) wyzyskaniem błędu pokrzywdzonej,

w celu wykorzystania pokrzywdzonej w prostytucji i innych formach seksualnego wykorzystania.

Ponadto Sąd przyjął, że pozbawił wolności pokrzywdzoną.

Natomiast wobec oskarżonego J. K., Sąd Okręgowy ustalił jego zachowania, polegające na: przekazaniu pokrzywdzonej co związane było z:

- a) zastosowaniem podstępu wobec pokrzywdzonej,
- b) wyzyskaniem błędu pokrzywdzonej,

w celu jej wykorzystania w prostytucji i innych formach seksualnego wykorzystania.

Wskazanie celu wykorzystania osoby będącej przedmiotem handlu jest elementem składającym się na definicję handlu ludźmi, stanowiąc znamię charakteryzujące stronę podmiotową zachowania sprawcy, co zostało wyżej wskazane.

Sąd Okręgowy na str. 19-20 pisemnego uzasadnienia wyroku przedstawił ocenę dowodów odnoszącą się zarówno do strony podmiotowej, a przede wszystkim do strony przedmiotowej przypisanego oskarżonym przestępstwa handlu ludźmi. Powyższa ocena dowodów uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, nie przekraczając granic oceny swobodnej, wyznaczonej przepisem art. 7 k.p.k.

Zasadnie i przekonująco Sąd I instancji wskazał (str. 19 pisemnego uzasadnienia wyroku) na dotychczasowe doświadczenie oskarżonego J. K., wynikające z uprzedniego zajmowania się czerpaniem korzyści majątkowej z uprawiania prostytucji przez kobiety, za co został prawomocnie skazany i odbył karę pozbawienia wolności. Oskarżony nawiązał kontakt z B. S., korzystając z zamieszczonego przez nią ogłoszenia w internecie, spotkał się z nią oraz odbył stosunek płciowy, co pozwoliło mu na stwierdzenie jej przydatności w uprawianiu procederu prostytucji. Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że nastąpiło to w dniu 12 lutego 2012 roku, czemu oskarżony nie zaprzeczył. Wówczas zaproponował B. S. nawiązanie kontaktu z oskarżonym M. S. (1) w celu wykorzystania przez nią pracy barmanki. Należy zważyć, że oskarżony M. S. (1) nie prowadził żadnej działalności gospodarczej, a tym samym nie mógł zatrudnić B. S. w tym charakterze. Tego zaś nie była wówczas świadoma pokrzywdzona, godząc się na propozycję spotkania z oskarżonym S. i podjęcie pracy w tym charakterze. Nie jest tak, że oskarżony J. K., dopiero po tym spotkaniu, w dniu 12 lutego 2012 roku, nawiązał kontakt z oskarżonym M. S. (1), gdyż z analizy kontaktów telefonicznych (tom IV, k.

659) wynika, że oskarżony J. K. już w dniu 10 lutego 2012 roku, a więc przed spotkaniem z B. S., dwukrotnie rozmawiał z oskarżonym M. S. (1). Stąd należy wnosić, że ich znajomość istniała przed dniem 12 lutego 2012 roku.

Także pomiędzy dniem 12 lutego 2012 r. (spotkanie B. S. z osk. J. K.), a dniem 14 lutego 2012 roku (spotkanie w L. B. S. z oskarżonymi) B. S. w dniu 13 lutego 2012 roku kontaktowała się z oskarżonym J. K.. Było to 41 połączeń i prób połączeń oraz sms-y przekazywane przez obie strony. Również w tym dniu tj. 13 lutego 2013 roku oskarżony J. K. 2-krotnie kontaktował się z oskarżonym M. S. (1).

Do dnia 17 lutego 2012 roku, tj. w dniu wyjazdu z L. B. S. z oskarżonymi i S. R., do P. miały miejsce liczne kontakty telefoniczne:

1. w dniu 14 lutego 2012 roku:

K. – S. 36 sms

S. – (...) połączenia.

2. w dniu 15 lutego 2012 roku:

S. – (...) sms

S. – (...) połączenia.

3. w dniu 16 lutego 2012 roku:

S. – (...) połączenia.

Analiza dalszych połączeń (k.660-664 tom IV) wskazuje na wiele kontaktów telefonicznych pomiędzy oskarżonymi (od 18 lutego 2012 roku do 28 lutego 2012 roku). Miała miejsce również próba połączenia w dniu 7 marca 2012 roku pomiędzy oskarżonym J. K. a B. S..

Powyższy dowód wskazuje, że kontakty telefoniczne pomiędzy oskarżonymi miały miejsce również w czasie, gdy B. S. przebywała w P. w mieszkaniu przy ul. (...), jak również przy ul. (...). Nie jest zatem prawdą, że oskarżony J. K. nie był zainteresowany tym, co dzieje się z pokrzywdzoną, jak również nie jest prawdą, że kontakt pomiędzy oskarżonymi zakończył się w dniu 17 lutego 2012 roku.

Kwestia pozbawienia wolności B. S. w okresie od 17 lutego do 28 lutego 2012 roku była przedmiotem ustaleń Sądu I instancji oraz oceny dowodów (str. 20 pismemnego uzasadnienia wyroku). Poza sporem jest, że B. S. samodzielnie nie wyszła z żadnego z dwóch mieszkań. Żywność dostarczał jej oskarżony M. S. (1). Zezwolił jej korzystać z telefonu komórkowego i laptopa – twierdząc, że ma zaufanie do niej. Z ustaleń Sądu wynika, że drzwi wejściowe do mieszkania były zamknięte na zamek, do którego klucze wyłącznie posiadał oskarżony M. S. (1). To on decydował o kontaktach B. S. z innymi osobami, w tym z mężczyznami, z którymi odbywał stosunki płciowe. Zasadnie Sąd Okręgowy wskazał, że ostatecznie B. S. została uwolniona przez funkcjonariuszy Policji i Straży Pożarnej. Funkcjonariusze Straży Pożarnej weszli po drabinie do mieszkania przez balkon (k. 10 notatka urzędowa). Także treść sms-ów wysyłanych przez B. S. do B. J. (k.70-74) przekonuje, że opuszczenie przez nią mieszkania było niemożliwe.

Podzielić należy pogląd Sądu I instancji (str. 20 pismemnego uzasadnienia wyroku), że wobec B. S. zastosowano podstęp, proponując jej pracę w charakterze barmanki w P.. Zważyć bowiem należy, że oskarżony M. S. (1) w dniu 17 lutego 2012 roku przywiózł B. S. z L. do baru, gdzie oczekiwała na oskarżonego, gdy on poszedł po klucze od mieszkania przy ul. (...). Słusznie Sąd stwierdził: "...w sytuacji, kiedy B. S. po wprowadzeniu jej w błąd co do charakteru pracy, jaką ma wykonywać w P., znalazła się tam i zorientowała, że zostanie wykorzystana do prostytucji, po prostu się z tym pogodziła, na co wpływ z pewnością miały cechy jej charakteru ...". Pokrzywdzona, po przekazaniu jej M. S. (1), była następnie przez niego przechowywana w dwóch mieszkaniach i wykorzystywana w celu uprawiania prostytucji. Pokrzywdzona nie uzyskała z tego tytułu korzyści majątkowej, gdy za odbycie stosunków płciowych,

pieniądze przejmował oskarżony S.. Mało tego, wziął on od pokrzywdzonej 90 zł, które posiadała, przywożąc je ze sobą z L.. Tym sposobem nastąpiło dalsze uzależnienie pokrzywdzonej od oskarżonego M. S. (1), który traktował ją jako przedmiot.

Z tych względów Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia przypisanych im przestępstw w pkt I, II i V części dyspozytywnej wyroku.

Sąd Apelacyjny, uwzględniając przepis art. 447 § 1 k.p.k., iż apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku, zmienił zaskarżony wyrok co do wymierzonej oskarżonym kary za popełnione przestępstwo z art. 189a §1 k.k., poprzez zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności. Sąd Apelacyjny przyjął, że materiał dowodowy zebrany w sprawie uzasadnia zastosowanie wobec oskarżonych instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, gdyż nawet najniższa kara przewidziana za to przestępstwo byłaby dla nich niewspółmiernie surowa. Ferując tego rodzaju rozstrzygnięcie miał na uwadze fakt postawy pokrzywdzonej, która na pewnym etapie zaakceptowała transakcję, sposób postępowania nie był drastyczny, przestępstwo popełnione zostało wobec jednej osoby w stosunkowo krótkim okresie czasu.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności wobec oskarżonego M. S. (1) Sąd zaakceptował zasadę częściowej absorpcji, uwzględniając zbieżność czasową i podobieństwo popełnionych przestępstw. Okoliczności podmiotowo-przedmiotowych popełnionych przestępstw przekonują za przyjętym rozstrzygnięciem.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego znajduje uzasadnienie w art. 636 § 1 k.p.k. oraz art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach 2w sprawach karnych (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 1983 r. z późn. zm.).